

vi udtale, en Sandhed, som egentlig er saa bekendt, at det ikke gjordes, nødvendig at udtale den, men som alligevel, tror jeg, maa have større Betydning, naar det danske Folkething i sin Helhed udtaler den. Forslaget er imidlertid blevet saa grundig gennemgaaet af den høitagtede Ordfører, at jeg meget godt kunde have sparet at udtale, at det, vi agte at vedtage idag, ikke maa betragtes som en Mistillidserklæring mod den høitagtede nuværende Regjering. Men naar det allerede er kommet frem i offentlige Blade, kunde vore Modstandere meget let give det Udseende af, at det er en Mistillidserklæring, og det er det, jeg vil forvare mig imod, at deltage i at stemme for en Mistillidserklæring. Denne Udtalelse er en saa nøgen Sandhed, at jeg er temmelig overbevist om, at Enhver, som ikke kan stemme for den, maa være meget udpræget Partimand, men det pleier jeg i Reglen ikke at være, og jeg vil bestræbe mig for ikke at være det. Derfor kan jeg med min fulde Tilslutning stemme for, hvad der her foreligger, og vil anbefale Alle at stemme derfor. En Bekræftelse paa, at dette Forslag vil blive ensstemmig vedtaget, søger jeg deri, at man ikke ser Nogen tilstede her idag af dem, som ellers pleier at være imod Flertallet, De maa selv se en Sandhed i, hvad der her udtales, men krympe sig for at udtale en saadan Sandhed. Naar jeg antager, at det er en Sandhed, stemmer jeg for den, enten den kommer fra den ene eller den anden Side, og derfor vil jeg ogsaa af Hjertet give det, der her foreligger, min Stemme.

J. A. Hansen: Forslagsstillernes ærede Ordfører har saa fuldstændig klaret den hele Stilling, at jeg meget vel, i al Fald foreløbig, kunde holde mig tilbage. Naar jeg derfor havde fundet flere af de Herrer Ministre paa deres Pladser, og naar jeg havde fundet de Folk tilstede, som pleie at sidde ved Binduerne, saa vilde jeg maasse endnu have holdt mig noget tilbage, inden jeg tog Ordet. Men da vi desto værre ikke kunne gjøre Regning paa at høre nogen af disse ærede Herrer, saa finder jeg, at det fra mit Standpunkt kunde være rigtigt endnu at sige nogle Ord til, hvad Forslagsstillernes ærede Ordfører har sagt. Det er betegnende, at vor Ordfører kun har troet det nødvendigt at forsvare vort Forslag til Beslutning imod een Side og ikke imod den modsatte Side. Han har søgt at vise, hvad han ogsaa har været fuldstændig i Stand til, at det er en meget forsigtig Udtalelse, vi foreslaa, at det kun er en Hjentagelse af, hvad vi for tre Aar siden udtalte, at det ikke er noget Mistillidsvotum mod et enkelt Ministerium; men han har aldeles ikke troet det nødvendigt at forsvare vort Forslag til Beslutning ligeoverfor dem, der mene, at denne Udtalelse er for svag, for mat; jeg troede, at han ogsaa i saa Henseende var fremkommen med et Forsvar. Deri, at han nu ikke er kommen frem

dermed — jeg bebreider ham det ikke, jeg er enig med ham i, at det ikke behøves — netop deri søger jeg en ny Støtte for, at det virkelig ikke kan siges, at dette Forslag til Beslutning gaaer videre end til det, som er absolut nødvendigt ligeoverfor Velgerne. Under den hele Stilling, hvori vi nu sidde her efter de ny Valg, hvor vi nu have Velgerne's store Flertal for os, er det jo saa betegnende, at vi Forslagsstillere — og jeg antager, at vi heller ikke ville høre Noget i den Retning fra nogen anden Side — finde det umødvendigt at forsvare Ordblyden af vort Forslag til Beslutning lige over for dem, der maatte mene, at vi skulde gaa videre. Deri ligger jo en Erkjendelse af, at vi have den Overbevisning, at der er Saa eller Ingen, som vil misbillige, at vi ikke gaa videre end dertil, hvortil vi ere gaaede. Det var dette, jeg først ønskede at saa fast. — Den ærede Ordfører har dernæst klart søgt at vise, at det her foreslaaede ikke er en Udtalelse af Andet end det, vi for tre Aar siden udtalte. Det vilde derfor være umødvendigt at sige Noget hertil; men jeg finder dog efter den Stilling, jeg indtog til vor paagældende Udtalelse paa hin Tid, Anledning til ogsaa at støtte Ordførers Udtalelse herom ved min personlige Tilslutning. Han gjorde ganske rigtig gjældende, at jeg som Ordfører den Gang bestemte udtalte, at den Mening, man fra den modsatte Side vilde lægge ind i vor Adresse paa den Tid, var den, at vi vilde tilføjesætte Landstingets Net; men Forvaringen derimod fremkom under selve Forhandlingen af denne Adresse; endnu inden Afstemningen fandt Sted fremkom der en bestemt Forvaring imod Berettigelsen af en saadan Fortolkning. Jeg maatte maasse med den ærede Formands Tilladelse blot oplæse ordblydende nogle Linier af, hvad jeg angaaende dette Punkt den Gang udtalte — man vil finde det i Tidenden for 1872—73, Sp. 3756—57. Jeg sagde der: „Vi have ikke foreslaaet at udtale Noget til Hans Majestæt om Landstinget, thi dertil ere vi uberettigede. De to Thing staa lige overfor hinanden som Rigsdag, og uden at det ene Thing har nogen som helst Dom at sælde overfor Hans Majestæt med Hensyn til det andet Thing; vi staa lige. Vi have Erfaringer gennem tre Aar for, at det efter vor Opfattelse ikke vil være muligt at faae de Reformere gennemførte, som Folket ved to Valg, men især ved det sidste, har givet tilkjende, at det er dets Villie, bør fremmes. Det er dette, vi ønske at udtale, og vi blande ikke Landstinget ind deri. Der er Ingen, som tænker paa at tilføjesætte Landstinget, der er Ingen, som kan paapege den mindste Uttring, der gaar i den Retning“. Dette, skulde jeg mene, var saa klare og tydelige Ord, at det holder haardt at være enig med den ærede Ordfører i, at den Fortolkning, som siden kom frem, ikke skulde være af den Karakter, som han